

ХОСЕ МАРИЯ КИРОГА ПЛА ОТНОВО ЗА МОЯ ДОН МИГЕЛ ДЕ УНАМУНО

Превод от испански: Александър Муратов, Атанас Далчев, 1978

chitanka.info

Толкоз нещо ни разделя!
Толкоз нещо ни сближава!
Мисля си за самотата,
мой дон Мигел, що обгражда
малкото живот,
който още ми остава
и за таз, която стресна
твоята предсмъртна мъка
с леден грохот на окови.

Самота! У мен и тебе
както в пещера подводна
екне на света гласът,
на човека и скръбта му.

Твоята самота и мойта...
Ти седемдесет прехвърлил
между две войни испански
от дете пророк до старост.
Аз — четиридесет и осем,
векове на гръб понесъл! —
уморен да влача кости
около долапа вечен
на годините, принуден
да изтръгвам прясна влага,
бъдещето да поливам.
И с мощта на жили земни
неизменно като хляб
да подквасвам за човека
обещанията днешни.

Ти умираш там отчаян;
мене тука мълчаливо
чакането ме убива.
А каква самотност висне

върху двама като камък!
Ти, погребан, татко мили,
под гранитна хладна почва,
де полето се раздипля
и раздиплено бленува
да пробуди семената!

Аз смъртта си ще намеря
в чуждата земя, когато
трябва гроб да ми отстъпят, —
дават този гроб насила,
никога книжа не дават
на чуждинци като мене, —
хладен гроб назаем,
в чужда пръст, легло последно!

Чужда и, кажи го, моя
пръст, като земята люлка
на съня на моите мъртви
и мечтите мои празни
(от детинство, та до старост,
на реколти и на зрялост,
мойта младост бе тогава
като чаша, що разчупват,
цяла стоплена отвътре,
а отвън съвсем студена),
пръст естествена и нова
като кожата, когато
сменя космите си звярът.

Таз земя и там онази...
Тази, нашата и твойта,
за която те болеше
и тъгуваше сърцето
и която ми душата
чак до дъното изгаря,
днеска, татко, тя е цяла

*в тежки гроздове от люде
под едно небе стъмено.*

*Кой ще защити лозята,
кой — народа и земята?
Ех, Испания, Испания!
Ами моята Европа,
нашата Европа стара
и Америка далечна!
Цялата планета. Тя е
кръв, която оросява
живото човешко тяло,
на живота му сърцето!
Твоят път завърши вече.
И заседна твоят кораб
в неподвижната самотност
на човек, живял достойно
и насочвал своята роля
както трябва във играта.
Аз на дока своя чакам;
после бавната разруха.
Туй е жребият печален,
който никой не е искал
в нашия живот нетраен.*

*Но преди да е отсякла
брадва моите антени,
искал бих да видя само
как от знамена и блясък
корабите разцъфтяват
и ги весело зората,
жадна за светлик, пришпорва
към деня, когато никой
самота не ще изпитва.*

*И през облаците лоши
утрото добро ще грее:*

*светлината му сърцето
и очите ми ще пълни!
Нека тъй да бъде!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.